VIVÁT ACADEMIA!

NYUGAT-MAGYRORSZÁGI EGYETEM
MEZŐGAZDASÁG- ÉS ÉLELMISZERTUDOMÁNYI KAR
MOSONMAGYARÓVÁR

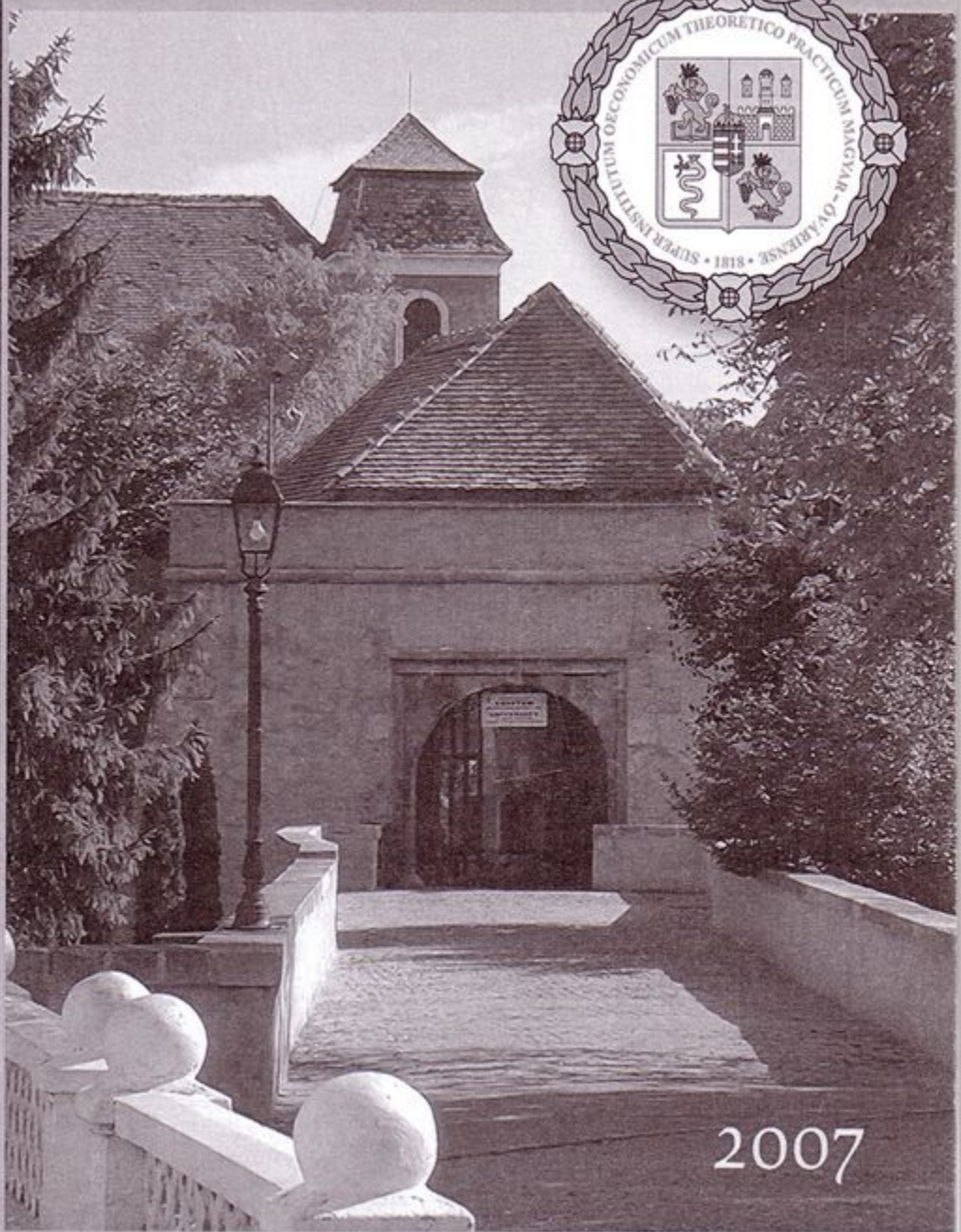

DÍSZOKLEVELESEK

Óvár Nekünk...

Ahol remegtek a fák,
Ha fáztak a zúzmarától,
Ahol sírtak a jégcsapok,
Amint a tél a tavaszba táncolt.

Ahol szikrázott a nap
A nyíló hóvirágon és
Szerettük egymást
Oly sok, szép délutánon.

Ahol csobbant a víz
Amikor eveztünk,
Ahol boldogok voltunk,
Sírtunk és nevettünk.

S ahol sétáltunk
Az öreg vár tövében,
Amely ringatott,
Mint anya az ölében...

Ez mind te voltál, Óvár,
S talán leszel is örökké,
Ha megőriz az emlék és
Nem válik majd köddé!

Csontos Károly agrármérnök 1997.

Alapítónk:
Albert Kázmér

Első igazgatónk:
Wittmann Antal

„A felsőoktatási intézmény rektora – szervezeti működési szabályzatában meghatározott feltételek szerint – arany, gyémánt, vas, illetve rubin díszoklevelet adományozhat annak, aki ötven, hatvan, hatvanöt vagy hetven éve szerezte meg az oklevelét a felsőoktatási intézményben, és életpályája alapján közmegbecsülésre méltó."

2005. ÉVI CXXXIX. törvény a felsőoktatásról 65. § (3) bekezdés

Lectori salutem!

Üdvözlet az Olvasónak!

A jövő a múltból építkezik! Alma Materünknek, a Nyugat-Magyarországi Egyetem Mezőgazdaság- és Élelmiszertudományi Karának elődjét – szeretett magyaróvári Akadémiánkat – közel 200 éve hívta életre a két alapító, Albert Kázmér szász-tescheni herceg, és első igazgatónk, a tudós jószágkormányzó Wittmann Antal. 1818 óta, egy rövid megszakítástól eltekintve, folyamatos az oktatás intézményünkben. Az idei őszön a 189. tanévünket kezdjük meg. Azóta minden tanév végén új gazdásznemzedék lép ki az intézmény kapuin, hogy dolgozzon a magyar mezőgazdaságért, és tovább folytassa mindazt a munkát, amit elődei megkezdtek. Szép hagyománya intézményünknek, hogy minden évben köszöntjük díszdiplomásainkat, azokat a rubin-, vas-, gyémánt- és aranydiplomás gazdászokat, akik 70, 65, 60, illetve 50 évvel ezelőtt vették át oklevelüket. Évente a tanévnyitón kerítünk sort erre az intézmény számára is megtisztelő eseményre, azzal a nem titkolt szándékkal, hogy az egyetem kapuit frissen átlépő, elsőéves hallgatóink tanúi legyenek ennek az ünnepélyes alkalomnak, példaként szolgáljon számukra a pályájukat becsülettel és sikeresen végigküzdött elődök életútja.

Tisztelt Díszoklevelesek, Kedves Előttünk Járó Kollégáink!

Az Alma Mater köszönti Önöket! Megtiszteltetés számunkra, hogy elfogadták meghívásunkat, eljöttek közénk, és ma itt ünnepelhetünk együtt. Életpályájuk, eredményeik feltétlen elismerést érdemelnek. Külön tiszteletet kelt bennünk az, hogy pályájukat a XX. század cseppet sem könnyű, világháborúkkal, forradalmakkal, erőszakos kollektivizálással, nélkülözésekkel teletűzdelt időszakában kellett végigjárniuk. Az Önök munkájának eredménye is, hogy a magyar mezőgazdaság a világ élvonalában járókhoz mérhető eredményeket ért el.

Díszoklevelük átvétele alkalmából, ennek a kis kiadványnak a megjelentetésével tisztelgünk Önök előtt. Kívánunk életük további részében egészséget, tevékeny, boldog éveket. Kívánjuk, hogy a hátralévő, remélhetően hosszú időt, családjuk, szerető, gondoskodó emberek társaságában tölthessék el.

Kívánjuk, hogy még nagyon sokszor énekelhessük együtt a gazdászok ősi himnuszát: „Mindnyájan jártunk egyszer az Akadémián" Így legyen!

Mosonmagyaróvár, 2007. szeptember 7.

Tisztelettel:

Prof. Dr. Schmidt Rezső
mb. dékán

RUBIN DÍSZOKLEVÉL

Oklevél bejegyzések:

Az intézmény neve:	Magyar Királyi Gazdasági Akadémia
Tanulmányi idő:	három év
Végzettség megnevezése:	okleveles gazda
Oklevél szerzés időpontja:	1937

Petres Iván

1915-ben Kaposvárott született.
1937-ben diplomázott, majd azonnal bevonult katonának. Leszerelése után nagyapja Somogy megyében lévő birtokán gyakornokoskodott egy évig. Ezután a Zalavármegyei Gazdasági Felügyelőséghez került, mint járási gazdasági felügyelő.
1942-ig volt Zalában, onnan az Alsó-Dunántúli Állattenyésztő Szövetséghez helyezték át.
1947-ben kilépett az állami szolgálatból és maradék birtokuk vezetését végezte 1948-ig. Akkor a birtokot államosították, őt internálták. 1949-ben szabadult.
Ezt követően a Duna-Tisza közi Öntöző Vállalatnál volt agronómus.
A Máriabesenyői Földtani Intézetben terepszintezőként dolgozott. A terepszintező munkák befejezésével, 1955-ben a Dunántúli Rostkikészítő Vállalathoz helyezték át felügyelői beosztásba.
1960-ig dolgozott ebben a munkakörben. Akkor gépállomási kötelékbe helyezték át. Előbb brigádvezető, majd főmezőgazdász lett, a zirci gépállomáson 1967-ig tevékenykedett. A gépállomások feladatváltozásakor a Dunántúli Talajjavító és Talajvédelmi Vállalat balatonboglári központjába helyezték át szaktanácsadói beosztással.
Ezen a szakterületen dolgozott még nyugdíjba vonulása – 1976 – után is, egészen 1982. év végéig.

VAS DÍSZOKLEVELESEK

Oklevél bejegyzések:
Az intézmény neve: Magyar Királyi Gazdasági Akadémia
Tanulmányi idő: három év
Végzettség megnevezése: okleveles gazda
Oklevél szerzés időpontja: 1942

Dőry Tamás
Sajó Endre
Szamák István
Thuronyi István

Dőry Tamás

1923-ban Atkáron született.
Oklevelét 1942-ben szerezte meg Magyaróváron. 1942 októberéig gyakornokként dolgozott édesapja birtokán, ezután bevonult katonának. A hadifogságból 1948 szeptemberében tért haza. Ezt követően ismét az apai birtokon gazdálkodott. Miután elvették minden földjét, 1950-ben előbb a bajai gépállomáson tevékenykedett agronómusként, ahonnan osztályidegenként eltávolították, majd a Pest megyei Kőbányaipari Vállalatnál dolgozott.
1954-ben a Berettyóújfalui Állami Gazdaságba nevezték ki állattenyésztési agronómusnak. Családalapítás után a Pomázi Állami Gazdasághoz került, itt a kertészeti üzemegységet vezette.
1955-ben a Pest megyei Zöldség és Gyümölcs Értékesítő Szövetkezet felvásárló agronómusaként dolgozott.
1956 novemberében Kanadába távozott. Montreálban telepedett le és a Mercedes Benz of Canada-nál tudott elhelyezkedni, ahol az alkatrészek behozatalával, elosztásával, számítógépes könyveléssel foglalkozott. 1991-ben ment nyugdíjba.

Sajó Endre

1920-ban Budapesten született.
Az Óvári Akadémián 1942-ben megszerzett oklevél birtokában beiratkozott a Budapesti József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Mezőgazdasági Karára, ahol 1943-ban mezőgazdasági mérnöki diplomát szerzett. Első munkahelye az Országos Öntözési Hivatal volt. Az itt szerzett ismeretanyag, tapasztalat kihatott egész életére, ugyanis az 1948-as kulák bélyeggel a homlokán – szakmai ismeretei miatt – kevésbé üldözték.
1946-ban Őrszentmiklósra, családi birtokukra ment gazdálkodni. A 40-es évek végén kuláknak minősült és, hogy az üldöztetéstől megszabaduljon, önként felajánlotta birtokát az államnak, illetve a termelőszövetkezetnek.
1948 végén a Földművelésügyi Minisztérium Öntözési Osztályára került öntözési előadónak.
1952-től a Szarvasi Öntözési és Rizstermesztési Kutatóintézetben dolgozott kutatóként 1956-ig.
1957 tavaszán az MTA Martonvásári Kutatóintézetéhez került, ahol szintén öntözéssel foglalkozott.
1960-tól 1968-ig az Állami Gazdaságok Központjában dolgozott.
1968-tól az Országos Vízügyi Hivatalnál szolgált.
1975-től az AGROBER AGROINVEST nevű részlegéhez került és mezőgazdasági exporttal foglalkozott. Két évig Marokkóban öntözési tanácsadóként tevékenykedett, ott kényszerűségből elkezdte szerkeszteni a francia–magyar mezőgazdasági szakszótárát, amit 1986-ban adtak ki Budapesten. Az AGROBER-től ment nyugdíjba 1983-ban.
1983-tól nyílászárók hő- és hangszigetelésével foglalkozik, visszakapott 25 ha földjén gazdálkodik. Karunkat megajándékozta egy általa szerkesztett francia–magyar mezőgazdasági szakszótárral.

Szamák István

1920-ban Pozsonyban született.
Oklevelének megszerzése után Diószegre került a Cukorgyár Növénynemesítő Üzemébe, ahol Friedrich Béla vezetése alatt növénynemesítési tevékenységet folytatott. Őszi búza, tavaszi zab, mák és különböző fűfajok nemesítése volt a szakterülete.
1943-tól 1991-ig 3 őszi búza, egy – télen zöld – magyarrozsnok és egy taréjos búzafű fajtáját ismerték el. Sikeres szakmai munkáját segítette az is, hogy tanult és beszélt magyarul, németül, szlovákul, angolul, finnül, latinul, franciául és ismerte a cseh nyelvet is.
Nemesítő munkájának elismeréseképpen, a Szegedi Gabonakutató Intézet 1984-ben „Baross László emlékéremben" részesítette a felvidéki szakembert.

Thuronyi István

1921-ben Tőkésujfalun született.
Oklevelének megszerzése után bevándorlási szerződés alapján Franciaországban fizikai munkásként dolgozott öt évig. Közben honosíttatta a nálunk megszerzett oklevelét, majd 23 éven keresztül mezőgazdasági tanácsadó mérnökként tevékenykedett egy francia – Progress Agricole du Nord – intézetben.
Pályafutásának utolsó 10 évében technikai igazgatóként dolgozott. Szakmai munkásságából kiemelkedő a kis- és középgazdaságok újjászervezésében betöltött szerepe, a takarmányozási kultúra átalakítása, a korai hibridkukorica fajták bevezetése, a tejtermelés korszerű és intenzív átszervezése.
Szakmai munkásságát több száz szakcikk és két szakkönyv franciaországi megjelenése fémjelzi. 2002-ben visszanyerte magyar állampolgárságát.
Az utolsó jubileumi oklevél átadás óta gyakran járt Magyarországon, mivel több ízben volt képkiállítása a Pázmány Péter Egyetemen, a Gellért Szállóban, az esztergomi Keresztény Múzeumban, a Magyarok Házában és a budakeszi egyházközösségben.

GYÉMÁNT DÍSZOKLEVELESEK

Oklevél bejegyzések:

Az intézmény neve: Magyar Agrártudományi Egyetem Mezőgazdaságtudományi Karának Mosonmagyaróvári Osztálya
Tanulmányi idő: négy év
Végzettség megnevezése: okleveles mezőgazda
Oklevél szerzés időpontja: 1947

Kiss Lajos
Dr. Lukács László
Lukács Zoltán
Pékh Gyula
Rátcz Ottó
Szörényi Emil
Várady Csaba
Victor György
Dr. Vizler Ernő

Kiss Lajos

1924-ben Oroszváron született.
1947-ben kapta meg oklevelét, utána papíron munkanélküli volt, valóságban azonban egy napig sem. Volt családi házaknál kertású, gyümölcspermetező, fafűrészelő, favágó; asztalosok mellett kisegítő, illetve kőművesek mellett segédmunkás, vagonrakó. 1948-ban Sellyén kezdte meg gazdasági tanári működését a helybeli Gazda- és Gazdaasszonyképző Iskolában, amelyet hamarosan bezártak, ezért áthelyezték a lengyeli technikumba, amit hamarosan felszámoltak, így Szekszárd-Palánkra került. Innen saját kérésére helyezték át 1953-ban a Mosonmagyaróvári Mezőgazdasági Technikumba, ahol a növénytermesztési és géptani levelező tagozat vezetője lett. Itt sem maradt sokáig, ugyanis 1954-ben, amikor visszaállították a Mezőgazdasági Főiskolát, a technikumi tanárokat kivétel nélkül áthelyezték a Szombathelyi Mezőgazdasági Technikumba. Itt is a levelező tagozatot vezette 1961-ig. Amikor ezt az intézményt is felszámolták, saját elhatározása alapján került ismét haza Mosonmagyaróvárra, a Kossuth Lajos Gimnáziumba gyakorlati oktatónak. 1973-ban ezt az oktatási formát is megszüntették, így választotta az akkor induló diákotthonban a nevelői állást, melyet nyugdíjba vonulásáig megtartott.

Dr. Lukács László

1921-ben Tömördön született.
1947-ben – a diploma megszerzése után – egy évig otthon dolgozott.
1948-ban, a cukorgyárak államosítása után került az Ercsi Cukorgyárba termelési felügyelőnek. Ebben a beosztásában cukorrépa kísérletekkel és növényvédelemmel foglalkozott.
1958-ban megkapta a mezőgazdasági mérnöki címet. 1964-ben Ercsiből Budapestre helyezték a Cukoripari Vállalatok Központjába. A mezőgazdasági osztályon a csoportvezetői munkaköréhez tartozott minden, ami a répatermesztéssel, -begyűjtéssel, -tárolással kapcsolatos volt.
1968-ban doktorált a Gödöllői Agrártudományi Egyetemen.
1972-ben a Cukoripari Kutató Intézethez helyezték tudományos főmunkatársnak. Ott a fajta- és növényvédelmi kísérleteken túlmenően foglalkozott vetéstechnológiával, majd a begyűjtés gépesítésével. 1977-ben kinevezték tudományos osztályvezetőnek.
1977-ben megszerezte a „mezőgazdaság-tudományok kandidátusa" tudományos fokozatot. Értekezése címe: „A vetőmag, a vetésmód, a fajta és az eltérő műtrágyamennyiség hatása a cukorrépa-termelés nagyságára és minőségére" volt.
Társtulajdonos volt a „Cukorrépa-vetőmag koptatása", valamint „A cukorrépa-vetőmag drazsírozása" szabadalomban.
1981-ben tudományos tanácsadóként ment nyugdíjba.

Lukács Zoltán

1923-ban Magyarkeresztúron született.
1942-ben, miután érettségizett, beiratkozott a Mezőgazdasági Főiskolára, Mosonmagyaróvárra. 1944. október 20-án katonai szolgálatra hívták be. Amerikai hadifogságba került 1945. május 5-én Linz mellett. 1945 őszén folytatta tanulmányait Magyaróváron és 1947-ben szerezte meg a diplomát. Az oklevél megszerzése után az Állami Mezőgazdasági Gépüzem Győrsövényházi Gépállomásán vezető mezőgazdászként helyezkedett el.
1952-ben az Agrártudományi Egyetem tanárképzőjét végezte el, majd a Szombathelyi Mezőgazdasági Technikum Állattenyésztési tagozatán oktatott. Ötéves fertődi kitérő után a Szombathelyen alakuló Mezőgazdasági Szakiskola igazgatóhelyetteseként tért vissza Szombathelyre. Ezen intézmény dolgozójaként 1983-ban – 60 évesen – nyugállományba vonult. Ettől kezdve mezőgazdasági ismereteit kiskertjében hasznosítja.

Pékh Gyula

1925-ben Esztergomban született.
Diplomáját 1947-ben kapta kézhez. Érdeklődése és munkája egész élete során a vizekhez és a halakhoz kötődött. Dolgozott tógazdaságokban, a Haltrösztnél, a minisztériumban, az Országos Halászati Felügyelőségen, az Állami Gazdaságok Központjában és az ÁPV Rt.-nél is.
1957-ben nevezték ki halászati főfelügyelőnek. Gazdálkodott, dolgozott köztisztviselőként, fogalmazott törvényt, három cikluson keresztül volt elnöke a Nemzetközi Dunai Halászati Egyezmény Vegyesbizottságának. Természetes vízi halászatot oktatott szakmérnök-jelölteknek Gödöllőn és Debrecenben.
Szakkönyvet írt, létrehozta és 20 évig szerkesztette a Halászat c. újságot, amely már 1953-ban elismert szaklappá nőtte ki magát.
1963-ban megszervezte a növényevő halak betelepítését Kínából. Munkáját négy kormánykitüntetéssel ismerték el.
1995-ben megkapta a „Magyar Köztársaság Tiszti Kereszt Polgári Tagozat" érdemrendet és 2003-ban a Magyar Halászatért emlékérmet.
A Halászati Szakbizottság főtitkáraként vonult nyugdíjba 1999-ben.
Vitathatatlanul a vizek és a halászat embere, ma is segíti a fiatal halas generációkat. Tudatosan törekedett arra, hogy elvégzett munkájával elősegítse az ország felemelkedését, ma is ezt teszi ereje szerint.

Rátz Ottó

1923-ban Pér-Söptér pusztán született.
A diploma megszerzése után, 1948-ban egy tanfolyamvezető-képző elvégzése után vándor mezőgazdasági tanfolyamokat tartott Veszprém megyében.
1949-ben került a Szentesi Gépállomásra főagronómusnak. Itteni sikeres működése után áthelyezték Sárpilisre. 1950-ben a Földművelésügyi Minisztérium Gépállomási Főigazgatósága az ellenőrző csoportjához hívta be, és öt alföldi megye gépállomásainak elszámoltatását bízták rá, majd saját kérésére visszamehetett a termelésbe Szekszárdra.
1951 januárjában bekerült a Debrecenben meginduló Agrártudományi Egyetem Tanárképző Intézetének hallgatói sorába. A tanárképző eredményes elvégzése után, mint gazdasági tanárt kinevezték a Baranyaszentlőrinci Mezőgazdasági Technikumhoz tanárnak. Itt négy évig dolgozott.
1955 februárjától, sikeres pályázata alapján, az Ácsi Cukorgyárnál felügyelői állást vállalt. A termelési körzetek rendezése során, 1956 elején került a Petőházi Cukorgyárhoz. Innen ment nyugdíjba 1983. október 6-án.
A téli hónapokban „Ezüstkalászos-gazda" tanfolyamokat tartott. Nyugdíjas éveiben, 1985–95 között a MERT-nél az export termény- és állatszállítmányok minőségi ellenőrzését végezte.

Szörényi Emil

1921-ben Dunaalmáson született.
1942-ben végzett, az utolsó szigorlat letétele helyett tényleges katonai szolgálatra vonult be Győrbe. Onnan a frontra, majd Ausztriába vitték. 1945-ben került vissza sógora Somogy megyei birtokára, ott kétkezi munkásként dolgozott.
1947 áprilisában „jó" eredményű oklevelet kapott.
1954-ben a Sátorhelyi Állami Gazdaságban főállattenyésztőként, majd 7 évig üzemegység-vezetőként dolgozott. Ezen idő alatt holland lapáj sertésekkel kísérletezett munkatársaival.
A dunaszekcsői Egyetértés Tsz. főagronómusaként hét éven át, majd az áporkai termelőszövetkezet főagronómusaként tevékenykedett.
A fővárosban a Rákosmezeje Termelőszövetkezet takarmánykeverő üzemének üzemvezetője lett. Sajnos 55 éves korában egy súlyos betegség következtében leszázalékolták.
A régi időkre emlékezve, intézményünket egy saját maga készítette csodálatos festménnyel ajándékozta meg.

Várady Csaba

1925-ben Budapesten született.
A diploma megszerzését követően csak 1953-ban kezdhette el szakmai működését az Állami Gazdaságok Győr-Sopron megyei Központjánál. Kezdetben, mint farmvezető, majd mint üzemegység-vezető agronómus dolgozott a mosonszolnoki, horvátkimlei és a hegyeshalmi állami gazdaságokban.
Az 1956-os események folytán Svájcba került, ahol 1957 őszétől a Genfhez közel fekvő Nyoni Federális Mezőgazdasági Kutatóintézetben dolgozott az 1989-ben bekövetkezett nyugdíjba vonulásáig.
A 32 éves kutatói működése első 20 évét a növénynemesítés keretén belül búzafajták előállításával töltötte, különös tekintettel a gabonabetegségek vizsgálatára.
Ezt követően átment a növényvédelem területére, ahol gabona- és zöldségfélék vizsgálatával, valamint a védelmi módszerek kísérletezésével foglalkozott. Hosszú kutatói működése alatt több szaklapban is megjelentek francia nyelvű közleményei.
Szabadidejében geneológiával és festészettel foglalkozik.

Victor György

1923-ban Budapesten született.
Tanulmányi ideje alatt 1944 decemberében katonai szolgálatra hívták be, ezért csak 1948. február 10-én kapta meg oklevelét. Hadifogoly és internált volt 1946. év végéig.
Diplomásként – mint „megbízhatatlan" – nem tudott elhelyezkedni csak fizikai munkakörökben. Első szakmai munkahelye 1951-től a Krisztinamajori Állami Gazdaság volt, ahol üzemgazdászként dolgozott, majd az Állatforgalmi Vállalat marhahízlaldáinál hízlalási felelős lett.
Ezután a Lajtapusztai Állami Gazdaságnál szarvasmarha-farmvezető volt. Áthelyezték a Mosonszolnoki Állami Gazdaságba, itt üzemegység-vezetőként dolgozott.
1955-ben a Magyaróvári Kísérleti Intézethez került, mint intézeti mérnök.
1959-ben áthelyezték a Győr-Sopron megyei Tanács Termelőszövetkezeti Beruházási Irodájához.
A többször átszervezett irodából agrárfőmérnökként ment nyugdíjba 1984-ben, de szaktanácsadóként folyamatosan tovább dolgozott az Agrober, majd az Agrár Innovációs Bank győri irodájában.
Nyugdíjas munkaviszonya 1989-ben szűnt meg.

Dr. Vizler Ernő

Magyaróváron 1924-ben született.
Diplomát 1947-ben, tanári oklevelet 1953-ban kapott. 1947–48-ban a Mosonmagyaróvári Növénytermesztési Kísérleti Intézet állományában dolgozott, mint szakasszisztens.
1949-től 1953-ig, mint főagronómus tevékenykedett a Gépállomások Győri Alközpontjánál, majd az átszervezés után a megyénél, egyben a terv-termelési és üzemgazdasági részleget is vezette.
1954-től 1955-ig mezőgazdasági szaktanári beosztásban tanított a tatai, majd a Fertődi Mezőgazdasági Technikumban.
1955 őszén a Debreceni Agrártudományi Főiskola, majd Egyetem üzemtani tanszékére került egyetemi adjunktusi beosztásba. 1956-ban tanszékvezető lett. 1962-ben doktorált. Hamarosan áthelyezték az akkor indult felsőfokú mezőgazdasági technikumok állományába Nagykanizsára. Igazgatóhelyettesi beosztásban a Gyakorlati-Üzemtani Tanszéket és az állami gazdaság tanüzemét is vezette.
1968-tól a Csornai Csukás Zoltán Mezőgazdasági Technikum és Tangazdaság igazgatói teendőit látta el. Nyugdíjazása előtt Győrbe költözött, és az ottani mezőgazdasági szakiskolánál tanított. Kétszer kapta meg a „Mezőgazdaság Kiváló Dolgozója" kitüntetést.
1956-tól 1968-ig a Magyar Tudományos Akadémia Agrárgazdasági Kutatóintézete külső munkatársa volt.

ARANY DÍSZOKLEVELESEK

Oklevél bejegyzések:

Az intézmény neve:	Mosonmagyaróvári Mezőgazdasági Akadémia
Tanulmányi idő:	három év
Végzettség megnevezése:	okleveles agronómus
Oklevél szerzés időpontja:	1957

Balogh Ádám
Bencze Péterné szül. Sövegházy Éva
Boros Ferenc
Dr. Buzdor Attila
Csathó Zsigmond
Dr. Csók János
Dombóvári Izabella
Egedy Károlyné szül. Csordás Rozália
Énekes Ferencné szül. Cserjés Ilona
Fogarasi Ferencné szül. Takács Andrea
Dr. Horváth István
Kopa Dénes
Kósa Elemér
Kováts István
Kováts Istvánné szül. Kiss Éva
Márton László
Dr. Mentes Ottó
Nagy András
Nagy Miklós
Palay János
Dr. Réti József
Rózsa István
Sipos István
Dr. Sitányi Lajos
Zwickl Ottóné szül. Fonyó Etelka

Balogh Ádám

1935-ben Sopronban született.
1954-ben a győri Czuczor Gergely Bencés Gimnáziumban érettségizett, majd ugyanebben az évben felvételt nyert a Mosonmagyaróvári Mezőgazdasági Akadémiára. A 3 éves tanulmányi kötelezettségének eleget téve 1957. november 11-én államvizsgázott. A mérnöki cím elnyeréséhez szükséges kiegészítő vizsgákat az 1960–61-es tanévben teljesítette.
A Gödöllői Agrártudományi Egyetem Mezőgazdaságtudományi Karának szakosító nappali tagozatán 1961-ben elvégezte a vetőmagtermesztési szakmérnöki szakot.
A mezőgazdasági akadémia elvégzése után, 1958-ban gyakornoki állást kapott a Bábolnai Állami Gazdaságban. Az egyéves gyakornoki idő letelte után központi mérnöki munkakörben dolgozott, vetőmagtermesztési és növényvédelmi feladatokat látott el.
1960-ban a Győr-Sopron Megyei Állami Vetőmag Felügyelőséghez került.
Tíz évig dolgozott szakmérnökként, majd 1970-ben kinevezték hivatalvezető-helyettesnek, 1985-ben pedig hivatalvezetőnek. 12 évig vezetőként tevékenykedett, és így összesen 37 évet töltött el állami hivatali szolgálatban. 1997 óta nyugdíjas.

Bencze Péterné szül. Sövegházy Éva

1935-ben Kapuváron született.
1954-ben érettségizett Sopronban. Még ebben az évben felvételt nyert a Mosonmagyaróvári Mezőgazdasági Akadémiára, ahol 1957-ben fejezte be tanulmányait.
1962-ben a letett különbözeti vizsgák alapján megkapta a mezőgazdasági mérnöki oklevelet. Egyéves szakmai gyakorlatát Kapuváron töltötte. Gyermekei születése után, 1965-ben a Pécsi Tanárképző Főiskola biológia–mezőgazdasági szakán tanári oklevelet szerzett. Tanárként, majd iskola igazgatóként dolgozott nyugdíjazásáig.

Boros Ferenc

1932-ben Kosdon született.
1957-ben végzett Mosonmagyaróváron az akadémián.
1958-ban gyakornokként dolgozott a Vecsési Állami Gazdaságban, majd 1959–1969-ig főagronómusként tevékenykedett a Földművesszövetkezetek Váci Járási Központjában. Fő feladata a zöldség–gyümölcs felvásárlás- és értékesítés irányítása volt.
1970–1971-ig a Kosdi Mezőgazdasági Termelőszövetkezet növénytermesztési ágazatvezetőjeként a gyümölcs-, a gabona-, valamint a takarmánytermesztés szervezését, irányítását végezte. 1972-től az államigazgatáshoz került, ahol nyugdíjazásáig, 1989-ig, mint községi tanácselnök dolgozott.

Dr. Buzdor Attila

1935-ben Szombathelyen született.
1957–1958-ig gyakornokként dolgozott a Járási Tanács VB Mezőgazdasági Osztályán Szombathelyen, majd 1958–1959-ig a Büki Lenin MgTSz-ben agronómus volt.
1959–1961-ig főagronómusként a Szombathelyi Városi Tanács VB Mezőgazdasági Osztályán tevékenykedett.
1961–1963-ig főagronómusi beosztásban dolgozott a Szombathelyi Savaria MgTSz-ben.
1963–1973-ig az Őrségi Vízrendezési és Talajvédelmi Társulásnál főmérnök volt.
1971-ben védte meg a meliorációs témában írt doktori értekezését.
1973–1982-ig igazgató volt a Vetőmagtermeltető és Értékesítő Vállalat Nyugat-Magyarországi Központjában.
1982–1990-ig a Fogyasztási Szövetkezetek Vas megyei Szövetségének elnöki feladatát látta el.
1990–1993-ig ügyvezető igazgató a „Panoráma Invest" Befektetési–Kereskedelmi Kft.-nél.
1994–1996-ig pedig az „Agrowest" Vetőmagtermeltető és Értékesítő Kft.-nél dolgozott ügyvezető igazgatóként.

Csathó Zsigmond

1933-ban Füzesgyarmaton született.
1957 novemberében, az államvizsgát megelőzően és követően Óváron a volt „Április 4" Állami Gazdaságban gyakornokoskodott. 1958 márciusától a Bajai Járás Bácsborsodi Termelőszövetkezetében agronómusként, 1960-tól a Járási Tanács Mezőgazdasági Osztályának felkérésére 1970-ig járási főállattenyésztőként, majd főagronómusként dolgozott.
1970-től 1989-ig – nyugdíjazásáig – a Bácskai Mezőgazdasági Termelőszövetkezetek Területi Szövetségénél, mint mezőgazdasági mérnök, főmunkatárs, s az utolsó 5 évben tanácsosként tevékenykedett. Közben 3 évig áthelyezéssel a Bajai Halászati Szövetkezet főagronómusa volt. Szövetségi munkája során több ciklusban a Bács-Kiskun megyei Tanács Meliorációs Koordinációs Bizottságának és a Közművelődési Bizottságának is tagja volt.
Szakmai munkásságának elismeréseként számos megyei és munkahelyi kitüntetésben részesült.

Dr. Csók János

1932-ben Mezőberényben született.
1954-ben érettségizett Kecskeméten. 1954–57-ben a Mosonmagyaróvári Mezőgazdasági Akadémián tanult. Ez idő alatt részt vett a Kémia-Talajtani Tanszék kutatási munkáiban.
1957 novemberétől a Csátaljai Mezőgazdasági Gépállomáson kapott állást laborvezetői beosztásban.
1961-ben a Mosonmagyaróvári Mezőgazdasági Akadémián mezőgazdasági mérnöki diplomát szerzett.
1964-ben átszervezéssel az Országos Talajjavító Vállalathoz helyezték át.
1965-ben a Gödöllői Agrártudományi Egyetem Talajtani és Agrokémiai Szakán mezőgazdasági szakmérnöki diplomát szerzett.
Többszöri átszervezés után, 1978-ban a környék 11 gazdaságával Bácskai MgTsz-ek Társulása Szakszolgálati Laboratóriumot hoztak létre Bácsalmáson. Az Agrolaborban sokrétű szakmai feladatokat látott el, amely kiterjedt a talaj, növény, takarmány, és egyéb anyagok vizsgálatára, valamint szaktanácsadásra is. Feladatai ellátása során széles körű kapcsolatot alakított ki a mezőgazdasági felsőoktatási és kutatási intézményekkel.
Gödöllőn doktori értekezésének sikeres megvédése után 1987-ben mezőgazdaságtudományi doktorrá avatták. 1992-ben vonult nyugdíjba.

Dombóvári Izabella

1934-ben Naszályon született.
1957-ben kezdte gyakornoki munkáját a Terményforgalmi Vállalatnál. Ott mg.-i növények termeltetésével és forgalmazásának szervezésével foglalkozott.
1959-ben a Fogyasztási Beszerzési és Értékesítő Szövetkezetek Központjába ment dolgozni, ahol már nemcsak a mg.-i termékek termeltetésével, hanem ipari feldolgozásával is foglalkozott.
1961–65 években tanított is és közben okleveles mezőgazdasági tanári oklevelet szerzett.
1975-től az Országos Árhivatalhoz került, ahol a mezőgazdaság és élelmiszergazdaság anyagi–műszaki helyzetének vizsgálatával és az árszabályozással, a konkrét termékek ármeghatározásának feladataival foglalkozott. Többek között a növényolaj, cukoripar, baromfiipar, mezőgazdasági gépek, alkatrészek árkialakítása volt a feladata.
A Budapesti Közgazdaságtudományi Egyetem mérnök továbbképzésén közgazdasági ismereteket szerzett.
1990-ig aktívan dolgozott, majd nyugdíjba ment.
33 éves tevékenysége során hű maradt eredeti tanulmányaihoz és az agrármérnöki hivatáshoz.
Munkáját több alkalommal munkahelyi és állami kitüntetéssel ismerték el.

Egedy Károlyné szül. Csordás Rozália

1935-ben Pázmándfalun született.
A csornai gimnáziumban szerzett érettségi után felvételt nyert a Mosonmagyaróvári Mezőgazdasági Akadémiára. Az akadémián 1957-ben végzett kitüntetéses okleveles agronómusként.
Ezután gyakornokként egy évig Péren a mg.-i termelőszövetkezetben dolgozott, majd Mosonszentjánoson volt agronómus és könyvelő.
1962-ben munkahelyet váltott és a csornai általános iskolában helyezkedett el, ahol kezdetben mezőgazdasági gyakorlati foglalkozásokat tartott. Munkakörének megfelelően továbbtanult a Pécsi Tanárképző Főiskolán és 1965-ben biológia–mezőgazdaságtan szakos tanári oklevelet szerzett. 1962-től az 1990. évi nyugdíjba vonulásig a csornai II. Rákóczi Ferenc Általános Iskolában dolgozott szaktanárként, később igazgatóhelyettesként.

Énekes Ferencné szül. Cserjési Ilona

1937-ben Magyaróváron született.
A helyi általános iskola elvégzése után, 1954-ben az ugyancsak helybeli Mezőgazdasági Technikumban szerzett technikusi oklevelet, kitűnő eredménnyel.
1954 szeptemberétől a Mezőgazdasági Akadémián folytatta tanulmányait.
1957 novemberében jeles eredménnyel államvizsgázott.
1958. januártól az Észak-Dunántúli Kísérleti Gazdaságban dolgozott, majd az Észak-Dunántúli Kísérleti Intézetben keltetésvezető volt 1958. június 30-ig.
1960-ban mezőgazdasági mérnöki oklevelet szerzett.
1959 szeptemberétől Mosonmagyaróváron több általános iskolában is tanított biológiát és kémiát.
Pedagógiai ismereteit Pécsett szerezte, ahol 1961-ben diplomázott.
A mosonmagyaróvári 11-es Számú Általános Iskolából ment nyugdíjba.
Tanítványait mindig a természet megismerésére, szeretetére és védelmére tanította.

Fogarasi Ferencné szül. Takács Andrea

1935-ben Gyulán született.
Középiskolai tanulmányait a Fertődi Mezőgazdasági Technikumban végezte el 1954-ben. Ez évben felvételt nyert az Akadémia első évfolyamára. Itt 1957-ben kapta meg gazdász oklevelét. Első munkahelye a Jáki Állami Gazdaság volt, majd átkerült a Szentgotthárdi Állami Gazdaságba.
1962-től a Keszthelyi Mezőgazdasági Akadémia Termelésfejlesztési Intézeténél dolgozott, ahonnan 1963 áprilisában a Lovászpatonai Nemesítő Telepre került. Itt kezdett el a növénynemesítés területén dolgozni.
A kísérleti telepet 1963-ban Keszthelyre helyezték át, ahol nyugdíjazásáig, 1991-ig végezte a Lovászpatonai rozs és bíborhere fajtafenntartásának irányítását. A kezdeti gyakornoki beosztásból később tudományos ügyintézői státuszba került, végül a gabonanemesítő csoport vezetője lett.
2003-ig – még nyugdíjas évei alatt is – kijárt felügyelni a fajtafenntartási munkákat.
Édesapja, aki gazdatiszt volt és két testvére is Magyaróváron az Akadémián végeztek.

Dr. Horváth István

1934-ben Páliban született.
A Mosonmagyaróvári Mezőgazdasági Akadémiát 1957 októberében fejezte be. A mg.-i mérnöki oklevelét a kiegészítő szigorlatok vizsgái után 1960-ban kapta meg.
Az Akadémia befejezését követően gyakorlati munkáját állattenyésztőként folytatta az Ikrényi Állami Gazdaságban 1959. március 15-ig. Ezt követően a Győr-Sopron megyei Tanács Mg.-i Osztályára hívták dolgozni. Feladata az állattenyésztés és a takarmánygazdálkodás megyei irányítása volt.
1965-ben a Mg.-i Mérnöktovábbképző Intézet tanárképző szakán mg.-i tanári másoddiplomát szerzett. 1967-től növénytermesztési szakterületen dolgozott. Szakmai munkáját kiemelten az öntözéses gazdálkodás, a talajvédelem és talajerő-gazdálkodás körében folytatta.
A Hanság és a hansági tőzegmezők védelméről készített doktori disszertációját 1976-ban a KATE Mosonmagyaróvári Mezőgazdaságtudományi Karán védte meg.
1976-tól a MAE Győr-Sopron megyei Szervezetének Növénytermesztési Szakosztályán titkári feladatokat látott el. Munkahelyén szakmai feladatainak elismeréseként „Kiváló Dolgozó" és „Kiváló Tanácsos" címet kapott. Csoportvezetőként ment nyugdíjba.
Nyugdíjazását követően, 1992-től a Győr-Moson-Sopron Megyei Földművelésügyi Hivatalban szaktanácsadóként beruházási pályázatok készítésével folytatta munkáját.
2001 szeptemberétől vadkár-szakértőként tevékenykedik.

Kopa Dénes

1934-ben Nagykőrösön született.
Tanulmányait a Mosonmagyaróvári Mezőgazdasági Akadémián 1954–1957-ig folytatta. 1958–1961-ig a Kecskeméti Járási Tanács Mezőgazdasági Osztályán dolgozott, mint agrárközgazdász. Ez idő alatt, 1960-ban szerezte meg Gödöllőn a mezőgazdasági üzemgazdasági szakmérnöki diplomáját.
1961–1963 között az Izsáki Petőfi TSz. elnöke volt. 1964. október haváig pedig Nagykőrös város főagronómusaként tevékenykedett.
1977. márciusig a Bács-Kiskun megyei Tanácson előadói munkakört töltött be.
A Megyei Tanácstól a Kecskeméti Magyar–Szovjet Barátság TSz.-be került növénytermesztési ágazatvezetőnek, majd a Törteli Dózsa TSz.-be ment főágazat-vezetőnek, innen 1992-ben korkedvezménnyel vonult nyugdíjba.
Szakmai munkásságától azonban nem vált el, mert mint kilépő termelőszövetkezeti tagnak földterület és élelmiszer-feldolgozó üzem (szeszfőzde) került a tulajdonába, amit azóta is egyéni vállalkozóként üzemeltet.

Kósa Elemér

1931-ben Gelénesen született.
Az Alma Mater elhagyása után 5 éven át a termelésben hasznosította a tanultakat. Először Kimlén dolgozott főagronómusként, közben a különbözeti vizsgákat letette, így agrármérnöki oklevelet kapott.
Sikeres szövetkezeti munkája után a Mosonmagyaróvári Járási Tanács Mezőgazdasági Osztályára került közgazdasági csoportvezetőnek, majd osztályvezető-helyettesnek. Időközben megszerezte a mg.-i mérnöktanári oklevelet is.
5 év múlva a Győr-Sopron megyei Tanács Mezőgazdasági Osztályán folytatta mezőgazdasági szakigazgatási munkáját. Ezt követően meghívást kapott a Földművelésügyi Minisztérium Kereskedelmi Főosztályára munkatársnak. Ott fő munkaterülete az étkezési burgonya és alma teljes vertikumának irányítása volt.
Kiváló munkájáért többször részesítették elismerésben és kitüntetésben.

Kováts István

1929-ben Zalaegerszegen született.
A diploma megszerzését követően 1957 júniusában beosztott agronómusként kezdett el dolgozni a Vönöcki Állami Gazdaságban.
1961-ben átirányítással a kemenesmihályfai termelőszövetkezet főagronómusa, majd elnöke lett.
1967-től 1973-ig is termelőszövetkezeti főagronómus volt, de akkor már Bakon, illetve az öt korábbi szövetkezetet egyesítő Bocföldei Termelőszövetkezetben is ilyen beosztásban tevékenykedett.
1973-tól agrártervezőként dolgozott az AGROBER Tervező és Beruházási Vállalatnál nyugdíjazásáig, 1990-ig. Azóta szakmai munkája a már 30 éve gyakorolt országos hatáskörű igazságügyi szakértői tevékenység.

Kováts Istvánné szül. Kiss Éva

1935-ben Hatvanban született.
Az 1957. évi államvizsga után gyakornokként a Kőcskei Állami Gazdaságba került, majd a gazdaságok összevonása után létrejött Kemenesaljai Állami Gazdaság Csöngei Üzemegységében volt agronómus.
Első gyermeke megszületése után munkakörének változtatására kényszerült, ezért ezt követően az Állami Gazdaság központi könyvelésén dolgozott.
1967-ben Zalaegerszegen az OTÁF Teljesítményvizsgáló Állomásán helyezkedett el.
Az állomás megszüntetése után a Tejipari Vállalatnál dolgozott és innen ment nyugdíjba.
Négy gyermek édesanyja és kilenc unoka boldog nagymamája.

Márton László

1932-ben Litkén született.
1957-ben kapta oklevelét az Alma Matertől, majd 1957–1959-ig a kiskunfélegyházi gépállomáson, mint talaj-laborvezető dolgozott. 1960-ban mezőgazdasági mérnöki oklevelet szerzett.
A Nógrád megyei Tanács felkérésére 1960-tól a Mezőgazdasági Osztály főelőadója volt. Másfél hónap után áthelyezték a TSz Beruházási Irodájához telepítéstervezői beosztásba. Jogszabályi változások miatt változatlan beosztás mellett ismét a Mezőgazdasági Osztályhoz, majd a MEZŐBER-hez került.
A Nógrád megyei Tanács később ismételten felkérte főelőadói beosztásra, majd közgazdasági csoportvezetőnek nevezték ki.
Szakmai továbbképzését a Gödöllői Agrártudományi Egyetemen folytatta. 1969-ben mezőgazdasági üzemgazdasági szakmérnöki oklevelet szerzett.
Közreműködésével létrejött a Karancs Húsipari Közös Vállalat, ahol 1977-től kereskedelmi főosztályvezetői tisztet töltött be.
Kérésére 1990-ben nyugdíjazták. Munkája során több elismerésben, kitüntetésben részesült, miközben szakmájához mindvégig hű maradt.

Dr. Mentes Ottó

1935-ben Sopronban született.
A Széchenyi István Gimnáziumban érettségizett, majd a sikeres felvételi után a Mosonmagyaróvári Mezőgazdasági Akadémiát 1957-ben végezte el. Gyakorlatait a Fertődi Kutatóintézet gazdaságában töltötte.
1957-től a Soproni Városi Tanács Mezőgazdasági Osztályán mint előadó, majd osztályvezető dolgozott. Az osztályok átszervezése után a Termelés-ellátás Felügyeleti Osztály vezetője volt, amely az ipart, mezőgazdaságot, kereskedelmet foglalta magába.
Az egyetemi doktori címet 1974-ben nyerte el a Keszthelyi Mezőgazdaságtudományi Karon.
Doktori disszertációját a balatoni régióban működő ipari , mezőgazdasági és kereskedelmi tevékenységet folytató gazdasági szervezetek jövedelmi különbözőségeiről készítette.

Nagy András

1935-ben Öttevényen született.
A gimnáziumi érettségi után felvételt nyert a Mosonmagyaróvári Mezőgazdasági Akadémia nappali tagozatára. 1957-ben végzett, majd 1961-ben kiegészítő vizsgát tett, amely alapján mezőgazdasági mérnöki oklevelet kapott. A szakmai gyakorlati idő eltöltése után, 1958 elején a Győr–Sopron megyei Tanács Mezőgazdasági Osztályán helyezkedett el, ahol az állattenyésztés szakmai felügyeletével foglalkozott.
1961-ben féléves szakmai tanulmányúton vett részt Dániában, és a központi szarvasmarha ivadékvizsgálatot, valamint a sertések tételenyvizsgálatát ismerte meg. Hazatérése után csoportvezetőként dolgozott ezen a területen, mellette a közigazgatási munkában is részt vállalt.
A megye állattenyésztési tervadatainak kidolgozása, és azok szektorális ellenőrzése is hozzá tartozott. A megyei tanácsülésekre, valamint a Mezőgazdasági Minisztériumba a tervgazdasági adatok teljesítésének ellenőrizhetősége érdekében negyedéves, illetve éves jelentéseket készített. Ezt a feladatot 1991 júniusáig látta el, több mint 33 éven keresztül.
A rendszerváltás után, 1991-ben az átszervezett mezőgazdasági irányítás kapcsán, felvállalva a mg.-i közigazgatási feladatokat is, a Mezőgazdasági Minisztérium Győr-Moson-Sopron megyei Mezőgazdasági Hivatalánál helyezkedett el. Nyugdíjazásáig hivatalvezető-helyettesként dolgozott. Ebben a munkakörben a kárpótlási törvény végrehajtásán, majd az agrártámogatások lebonyolításán munkálkodott.

Nagy Miklós

1929-ben Olaszfaluban született.
1947-ben a pápai Középfokú Mezőgazdasági Tanintézetben érettségizett. Ezt követően 2–3 év alatt a magángazdaság gyakorlati ismereteit is megszerezte, majd közel egy évig a hársfamajori üzemegységben állattenyésztői beosztásban dolgozott. 1957-ben lett Mosonmagyaróváron „okleveles agronómus".
A diploma megszerzése után a Pakodi Állami Gazdaságban 1957-től 1962-ig a legkülönbözőbb beosztásokban foglalkoztatták.
1963-tól 1970-ig a Zalaegerszegi Tanács Mezőgazdasági Osztályán termelésszervezési vezetői munkakörben segítette a termelőszövetkezetek gazdálkodását.
1970-től 1980-ig a Pacsai Haladás Termelőszövetkezetben elnöki munkakörben irányította a korábbi hat termelőszövetkezetből egyesült üzem gazdálkodását. A 630 fő szövetkezeti dolgozóval háromszor érdemelték ki a „Kiváló Termelőszövetkezet" elismerést.
1980-tól az 1989. évi nyugdíjba vonulásáig a Zala megyei Termelőszövetkezetek Szövetségének titkára volt.
Élete agrárpályáját édesapja 1917-ben Magyaróváron szerzett „okleveles gazda" diplomájának és abból adódó tapasztalatainak is köszönhette.

Palay János

1936-ban Endrőcön született.
A diploma átvétele után, 1957-től egy éven át gyakornokként a járási mezőgazdasági irányítási feladatok megismerése volt a feladata a Siklósi Járási Tanács VB Mezőgazdasági Osztályán.
1958-tól 1959-ig Kémesen a Községi Tanács körzeti gazdasági felügyelője volt. Ebben a tevékenységében hét község tartozott hozzá. Az egyéni gazdálkodóknak adott szakmai tanácsokat, közben a gazdálkodásukkal kapcsolatos igazgatási feladatokat is ellátta.
1959-től 1991-ig a Kémesi „Közös út" MgTsz-ben dolgozott különböző vezetői beosztásban. Volt főagronómusi, főállattenyésztői és elnökhelyettesi pozícióban is. Az Ormánságban található öt község gyenge adottságú területén, hátrányos helyzetű termelőszövetkezetként, az államtól érkezett minimális támogatás mellett, a gazdálkodás igen sok nehézséggel járt.
Kapott állásajánlatot a Megyei Állattenyésztési Felügyelőségtől is, de munkatársait sohasem hagyta cserben.
1991-ben súlyos betegsége miatt nyugdíjba vonult.

Dr. Réti József

1937-ben Győrött született.
Mosonmagyaróváron végezte a Mezőgazdasági Technikumot, majd a Mezőgazdasági Akadémiát. Diplomáját 1957-ben kapta.
A Lajta-Hansági Állami Gazdaságban, az ország legnagyobb gazdaságában dolgozott nyugdíjazásáig. Szakterülete az állattenyésztés volt. Ezen a területen különféle beosztásokat töltött be, és nagy szakmai tapasztalatra tett szert, országosan ismert szakemberré vált. Állattenyésztési főosztályvezető, végül kerületi igazgató volt a gazdaságban, ahol részt vett az állattenyésztési fejlesztések megvalósításában, a korszerű technológiák bevezetésében. Kiemelkedő szerepet játszott a tejtermelés, a hízómarhatartás és a juhászati ágazat nemzetközi színvonalra emelésében.
1977-ben a juhászat témaköréből egyetemi doktori címet szerzett. A gazdász hallgatók gyakorlati oktatásában kifejtett munkájáért 1991-ben az Alma Mater címzetes egyetemi docenssé nevezte ki.
A Kar, érdemeinek elismeréséül 1996-ban az „Óvár emlékérem" első fokozatával tüntette ki. 42 évi szolgálat után, 1999-ben ment nyugdíjba egyetlen munkahelyéről, a Lajta-Hanság Rt.-től.
Fia is agrármérnök, óvári gazdász, az ő munkáját segítve a Kaiser Food Húsfeldolgozó Kft. mosonmagyaróvári gyárát vezeti jelenleg is. Ez a gyáregység a Kar mintaüzeme, ahol a hallgatók szakmai gyakorlatukat tölthetik, így 50 év eltelte után is szoros kapcsolatot ápol Alma Materével.

Rózsa István

1935-ben Nyirmártonfalván született.
Az általános iskolát Gyomaendrődön végezte, majd a szeghalmi gimnáziumba került, ahonnan két év után átjelentkezett a bajai Mezőgazdasági Szakiskolába. Az érettségit követően, 1953-ban jött a Mosonmagyaróvári Mezőgazdasági Akadémiára. Itt érték az 1956-os események, amelynek során súlyos sérülést szenvedett. 1957 őszén államvizsgázott és okleveles agronómus lett.
Ezt követően került a Hanságligeti Állami Gazdasághoz gyakornoki munkakörbe.
1958-ban a gazdaság hanságfalvai üzemrészébe helyezték növénytermesztő agronómusi beosztásba.
Az 1960. évi állami gazdasági átszervezések folytán tavasszal az „Április 4." majori Állami Gazdaságba helyezték, szintén növénytermesztési agronómusi munkakörbe.
1981-ben került a Lajta-Hansági Állami Gazdaság mosonszolnoki kerületéhez, ahol szintén növénytermesztési agronómusként tevékenykedett 1992 őszéig, a korkedvezményes nyugdíjba vonulásáig.

Sipos István

1936-ban Vértesketheljen született.
Az egyetem elvégzése után 1957. november 1-től a Bakonysárkányi Községi Tanács alkalmazásában, gazdasági felügyelői munkakörben helyezkedett el. A hivatali munka mellett fő feladata volt a körzethez tartozó Vértesketheljyi „Petőfi" Mezőgazdasági Termelőszövetkezet szakmai irányítása.
1959 tavaszától a szövetkezet tagjaként végezte a szövetkezet szakmai irányítását, 1960-tól főmezőgazdászként, 1970-től az egyesült szövetkezetek elnökeként, majd 1975-től elnökhelyettesként. Kiemelt feladata volt a szövetkezet termelő tevékenységének irányítása, az elnök távollétében pedig az elnöki feladatok ellátása is.
1982-ben mezőgazdasági vállalatgazdálkodási szakmérnöki oklevelet szerzett Mosonmagyaróváron.
1991-ben a különvált Vértesketheljyi Mezőgazdasági Kereskedelmi és Szolgáltató Szövetkezethez került, ahol az 1994. évi nyugdíjazásáig dolgozott. Rendszeresen részt vett a szervezett mérnök-továbbképzéseken, mellette szakmai ismereteit folyamatosan bővítette a szakmai kiadványokból és azokat igyekezett – a lehetőségektől függően – a gyakorlatban hasznosítani.

Dr. Sitányi Lajos

1936-ban Hidasnémetin született.
1954-ben mezőgazdasági technikusként végzett, majd 1957-ben lett okleveles agronómus. 1960-ban megszerezte a mezőgazdasági mérnöki oklevelet. 1969-től a Gödöllői Egyetemen folytatta tanulmányait szarvasmarha-tenyésztési szakmérnöki szakon.
Az oklevél megszerzése után, 1973-ban ugyanitt védte meg doktori disszertációját, a Magyartarka és 25% jersey génarányú tejelő magyartarka tehenek néhány tulajdonságának vizsgálata témakörben.
Szakmai pályáját Bábolnán gyakornokként kezdte, ezt követően Vasdinnyepusztán üzemeltető, később kerületi állattenyésztő volt.
1962-től 1971-ig Mosonszolnokon volt állattenyésztő, majd az Enyingi Állami Gazdaságnál főállattenyésztő-helyettesi és főágazatvezetői munkakörökben tevékenykedett.
1985-től 1996-ig a Pannon Agrártudományi Egyetem Kaposvári Karán tudományos főmunkatársként dolgozott és az oktatásban is részt vállalt.
Irodalmi és kutatói munkássága is jelentősen hozzájárult ahhoz, hogy 1983-ban „Miniszteri Dicséretben" részesüljön. 1991-ben pedig megkapta az „Egyetem Kiváló Dolgozója címet".
Szakmai testületek, így az Utódellenőrzési Tanács és a Mezőgazdasági Szabványügyi Tanács munkájában is részt vett hosszú időn keresztül.
Rendszeresen közreműködött bikanevelő tehenek és növendék tenyészbikák országos kiválasztásában. Kiegészítő szakmai tevékenységként tartott előadásokat kongresszusokon és konferenciákon. Az OMÉK állatkiállításain – részben kiállítóként, részben szervezőként – is rendszeresen részt vett.

Zwickl Ottóné szül. Fonyó Etelka

1935-ben Győrött született.
1954-ben érettségizett a mosonmagyaróvári Kossuth Lajos Gimnáziumban.
1954 szeptemberében felvették a Mosonmagyaróvári Mezőgazdasági Akadémiára, ahol 1957 novemberében fejezte be tanulmányait.
1958 januárjától a Budapesti Vetőmagtermeltető Vállalathoz került, ahol először a laboratóriumban, majd a virágmagtermelő osztályon dolgozott.
1960-ban kiváló dolgozó lett. Második fia születését követően, 1970-ben munkaviszonyát megszüntette.
1991 decemberében ment nyugdíjba a TFM Műszaki Szolgáltató és Fordító Kisszövetkezettől, ahol mint üzletkötő tevékenykedett.

Gazdász himnusz

Mindnyájan jártunk egyszer az Akadémián,
letettünk egy pár vizsgát, no egy kettő híján.
Megittunk egy pár exet, egy két litra bort,
S a legdicsőbb firma az volt, ki szerte udvarolt.
Szép idő volt, jó idő volt, kár hogy elmúlt, jaj de kár!
Feleségünk nem lesz nékünk, aki számon kéri azt, (hogy):

Óvár, Óvár rongyos Óvár, Te vagy az oka mindennek!
Óvár, Óvár rongyos Óvár, hogy a fene egyen meg.

Szép idő volt, jó idő volt, kár hogy elmúlt, jaj de kár!
Feleségünk van már nékünk, aki számon kéri azt, (hogy):

Óvár, Óvár rongyos Óvár, Te vagy az oka mindennek!
Óvár, Óvár rongyos Óvár, hogy a fene egyen meg!
Hogy az Isten áldjon meg!